

“งานของฮิมินจินพาเราสำรวจชีวิตคนสี่ชั่วรุ่น
ที่ต่างค้นหาตัวตนและความสำเร็จ
เป็นงานทรงพลังที่บอกเล่าเรื่องราวความคงทนและความเมตตา”
– บารัก โอบามา, อดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

“เป็นประวัติศาสตร์ที่ลึก กว้าง ชวนติดตาม
บอกเล่าการตรากตรำและความรุ่งโรจน์
ของครอบครัวเกาหลี่ในญี่ปุ่นตลอดศตวรรษที่ยี่สิบ”
– เดวิด มิทเชลล์, นักเขียน

“รู้สึกเหมือนได้อ่านบทเพลงยาวและลึกซึ้ง
เป็นเพลงสรรเสริญการต่อสู้ของผู้คนในต่างแดน”
– หนังสือพิมพ์ *The Guardian*

“เป็นการแนะนำนักอ่านให้รู้จักชีวิตและโลก
ซึ่งนักอ่านอาจไม่เคยเห็นหรือกระทั่งคิดจะมอง”
– นิตยสาร *Harper's Bazaar*

“เรื่องราวชวนเบิกเนตร
เกี่ยวกับแง่มุมหนึ่งของประวัติศาสตร์เอเชีย
ที่ส่งผลกระทบต่อจนถึงทุกวันนี้”
– หนังสือพิมพ์ *The Times*

“*ปาจิงโกะ* เกี่ยวกับคนนอก
คนกลุ่มน้อย และคนที่ถูกกีดกันทางการเมือง
แต่งงานขึ้นนี้ยังมีสิ่งอื่นอีกหลายอย่างมาก”
– หนังสือพิมพ์ *The New York Times*

“เรื่องเล่าที่แข็งแกร่ง
บอกเล่าด้วยความเรียบง่ายน่าทึ่ง”
– หนังสือพิมพ์ *The Mail On Sunday*

“เป็นผลงานชิ้นยาว แต่ไม่รู้สึกรูปแบบนั้นเลย
การเล่าเรื่องของฮิโมาจินไม่ต้องใช้ความพยายามเลยแม้แต่น้อย”
– นิตยสาร *Stylist*

แปลโดยสำนักพิมพ์

ปาจิงโกะ

Pachinko

อิมินจิน เขียน

ฐิติพงษ์ เหลืองอรุณเลิศ แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“เฮ้!”

โนอาะรับหนังสือด้วยสองมือแบบที่แม่เคยสอน ตัวอักษรเป็นภาษาเกาหลี

“ขอบคุณครับ”

“เธออ่านภาษาเกาหลีได้ไหม”

“ไม่ครับ”

“เรียนเอาได้” ฮันซูพูด

“ป้าคยองฮีช่วยสอนให้พวกเราอ่านได้ครับ” โมซาสูพูด “ลุงโยเซบไม่อยู่
ที่นี่ แต่ถ้าเจอกันอีก เราจะทำให้เขาตกใจเลย”

“พวกเธอควรอ่านภาษาเกาหลีให้ออก วันหนึ่งเธออาจจะกลับไป” ฮันซูพูด

- อิมินจิน

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรุ๊ป

คำนำสำนึกพิมพ์

ปาจิงโกะเป็นนวนิยายลำดับที่สองของอีมีนจิน นักเขียนชาวเกาหลีที่ครอบครัวอพยพไปอยู่สหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1976 เมื่อเธออายุเจ็ดปีก่อนหน้านั้นเธอเขียนเรื่อง *อาหารฟรีสำหรับเศรษฐี*¹ ในปี ค.ศ. 2007 หนังสือพิมพ์ *The New York Times* เสนอชื่อให้นวนิยายเรื่อง *ปาจิงโกะ* นี้เป็นหนึ่งในสิบหนังสือที่ดีที่สุดในปี ค.ศ. 2017 ซึ่งเป็นปีที่หนังสือวางจำหน่าย

แม้เหตุการณ์ในนวนิยายเรื่องนี้จะเกิดขึ้นในช่วงประวัติศาสตร์โลกที่สำคัญ กลับไม่มีเหตุการณ์ทั้งระเบิดในฮิโรชิมา ไม่มีเหตุการณ์สงครามเกาหลี ไม่มีเหตุการณ์ใหญ่ๆ ที่ถูกบันทึกไว้บนหน้าประวัติศาสตร์ทั้งก่อนและหลังสงครามโลกครั้งที่สอง อีมีนจินเลือกที่จะบอกเล่าเรื่องราวลึกลงไปอีก - ไปยังกลุ่มคนที่อยู่ชั้นล่างในสังคมเกาหลีบนแผ่นดินญี่ปุ่นในช่วง ค.ศ. 1910 - 1989 ที่อาจไม่ได้ถูกบันทึกไว้ อาจไม่ได้ถูกพูดถึงในวงกว้างหรืออาจจะมีหลายคนที่ไม่รู้เรื่องเหล่านี้ ความยาวกว่าสี่ร้อยหน้ามีชีวิตที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ของคนเกาหลีพลัดถิ่นสี่รุ่นที่ผู้เขียนจะพาไปดูชีวิตของพวกเขาที่ถูกลากไปทางนั้นที ลากไปทางนี้ที อันเป็นชะตากรรมที่เกิดขึ้นกับคนกลุ่มหนึ่งในยุคสมัยนั้นซึ่งถูกเรียกว่า “คนนอก” “คนต่างด้าว” หรืออะไรก็แล้วแต่ เพราะไม่เป็นที่ยอมรับในประเทศญี่ปุ่น ทั้งที่เป็นประเทศที่พวกเขาเกิด ตัวละครต่างๆ ในเรื่องจึงทำได้เพียงเล่นไปตามเกมเหมือนลูกเหล็กที่ไหลอยู่ในเครื่องเล่นปาจิงโกะ

หลายคน - โดยเฉพาะคนญี่ปุ่น - ต่างมองว่าปาจิงโกะเป็นธุรกิจสีเทาและเป็นงานที่ไม่มีใครอยากทำ เพราะเป็นงานของคนชั้นล่าง เป็นงานของพวกกรรมกร หาเช้ากินค่ำ คนที่ทำงานอยู่ในธุรกิจนี้ก็จะมีเพียงคนเกาหลี

---

¹ *Free Food for Millionaires*

ที่มา “ขอ” อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น และแม้ว่าพวกเขาจะพยายามอย่างหนัก ขยันขันแข็งเพื่อให้มีชีวิตที่ดี และเป็นไปด้วยความสุจริตก็ตาม แต่คนเกาหลีก็คือคนเกาหลี ซึ่งนับเป็นสิ่งที่ผู้เขียนหยิบมาใช้เป็นสัญลักษณ์ได้อย่างแยบยล ทำให้ตัวละครในเรื่องมีความน่าสนใจ เห็นภาพได้อย่างชัดเจน และเข้าถึงความเป็นมนุษย์ที่ไม่ได้รับการยอมรับในสังคมได้เป็นอย่างดี

ความน่าสนใจอย่างหนึ่งของอีมินจินก็คือการเล่าเรื่องขนาดยาวที่ไม่ชวนให้ผู้อ่านวางหนังสือง่ายๆ แม้หนังสือฉบับภาษาอังกฤษจะล่วงเลยไปเกือบห้าร้อยกว่าหน้าแล้วก็ตาม แต่เธอก็ทำให้ผู้อ่านลุ้นกับชะตากรรมของตัวละครได้อยู่หมัด เช่นกันกับการขึ้นกล่าวในวาระต่างๆ อีมินจินก็ยังคงเล่าเรื่องได้น่าฟังอยู่เสมอ อย่างที่วิทยาลัยแอมเฮิร์สต์ในปี ค.ศ. 2019 เธอเล่าเรื่องความรักและความสัมพันธ์ของตัวเองเสมือนกำลังเขียนนิยายให้นักศึกษาที่นั่นได้อ่าน

ระหว่างที่ทำต้นฉบับเรื่องนี้ ประโยคจากนักเขียนชาวเกาหลีท่านหนึ่งก็ลอยมา เขาเขียนว่า “...ต่อให้เราโรยชีสลงบนต็อก² มากมายแค่ไหน ต็อกนั้นก็ไม่มีทางกลายเป็นพิซซาได้อยู่ดี...” จริงอยู่ว่าต็อกก็คือต็อก แต่ในเมื่อต็อกก็คืออาหารชนิดหนึ่งบนโลกใบนี้ และได้รับความนิยมไม่น้อยไปกว่าทาโกะยากิ ก็ไม่มีเหตุผลที่เราจะแบ่งแยกอยู่ดี

จงจำไว้ว่า แม้ผู้คนจะเกลียดหรือไม่ชอบคุณ แต่นั่นไม่ใช่ความผิดของคุณเลยหน่อย

แฉวงสำนักพิมพ์

---

² ย่อมาจากต็อกบกบกี้ อาหารเกาหลี ทำจากแป้งผัดกับซอสเผ็ดของเกาหลี ซึ่งมีการดัดแปลงโดยนำชีสมาโรยด้านบนเพื่อเพิ่มรสชาติ

คำนำผู้แปล

หนังสือเล่มแรกที่ผมได้มีโอกาสแปลก็คือ *มหัศจรรย์เกาหลี*: จากเก้าถ่านสู่มหาอำนาจทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม เป็นหนังสือที่ทำให้เข้าใจความเปลี่ยนแปลงของประเทศเกาหลีที่ครอบคลุมทั้งประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม จากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ผ่านมาหลายปีผมได้อ่านหนังสือ *Who Ate Up All the Shinga?* ซึ่งเขียนโดยพัทกวอนซอ จากการแนะนำของภรรยา ซึ่งผมก็ประทับใจและได้เสนอไปทางสำนักพิมพ์ แต่ยังเงียบ อยุ่อย่างไรก็ตาม ทางสำนักพิมพ์ติดต่อกลับมาว่าสนใจแปลนิยายเรื่อง *ปาจิงโกะ* แทนใหม่ ซึ่งยอมรับว่าผมไม่เคยอ่านมาก่อน

การแปลหนังสือเป็นงานที่หนักหนาสาหัส จึงต้องหาเหตุผลที่คุ้มค่าพอ แนนอนว่าไม่ใช่ในแง่ตัวเงินหรือเวลา แต่เป็นโอกาสในการเปิดโลกทัศน์ให้กับเพื่อนนักอ่านในฐานะคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนหนึ่งที่กล่าวแบบนี้เป็นเพราะผมตัดสินใจแปลหนังสือเล่มแรกเพื่อเตรียมเริ่มต้นครอบครัวไทย - เกาหลี และเมื่ออ่านต้นฉบับ *ปาจิงโกะ* รอบแรกจบ ผมก็ตัดสินใจได้ว่าจะแปลเพื่อฉลองให้กับลูกชายสองสัญชาติ

หากเล่มแรกที่ผมแปลคือการปูพื้นให้เห็นภาพรวมของประเทศเกาหลีได้ผ่านประวัติศาสตร์สมัยใหม่ เล่มสอง *ปาจิงโกะ* คือนิยายที่ร้อยเรียงเรื่องราวของปัจเจกชนเกาหลีตั้งแต่ ค.ศ. 1910 - 1989 ที่มีความหลากหลาย ทั้งบทบาท อุดมคติ ปม เพศ เชื้อชาติ และสถานะทางสังคม เริ่มอ่านผมสัมผัสได้ถึงนิยายรักอิงประวัติศาสตร์ แต่พออ่านจบผมลงความเห็นว่า เป็นวรรณกรรมสำหรับครอบครัวชั้นดีที่อ่านได้ทุกเพศทุกวัย

“...ในฐานะนักเขียน ฉันอยากจะบอกคุณว่า ฉันมีวาระแอบแฝง ฉันอยากทำให้ทุกคนเป็นคนเกาหลีผ่านตัวละคร โครงเรื่อง และความคิดเห็น

ผ่านบรรยากาศและสถานที่ ผ่านการยอมรับ ความผูกพัน และการปลดปล่อยอารมณ์ ฉันหวังว่าคุณจะกลายเป็นคนเกาหลี...” ผู้เขียนกล่าว³

ผมหวังว่าเพื่อนผู้อ่านจะได้ปล่อยตัวตนแล้วกลายเป็นซอนจา ยังจิน อีซึก ฮันซู โนอา โมซาสู โซโลมอน

ได้เดินทางไปยงโด พูซาน โอซากะ โตเกียว นากาโนะ และโยโกฮามะ ได้กลายเป็นคนเกาหลีอพยพลี้รุ่น ณ ชั่วขณะ เพราะนั่นคืออรรถรสที่แท้ของหนังสือเล่มนี้

แต่ชินยุนใจและชินซอจุน
จิตติพงษ์ เหลืองอรุณเลิศ

---

³ อีมินจินกล่าวไว้ระหว่างงานสตาร์ฟอรัม ณ สถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ (MIT) เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ. 2018

แต่คริสโตเฟอร์และแซม

ทดลองอ่าน

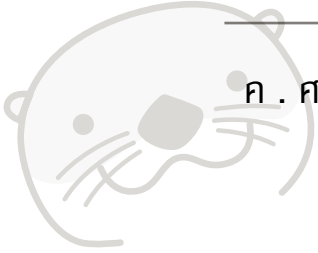

เล่มหนึ่ง

โคฮยัง - บ้านเกิด

ค.ศ. 1910 - 1933

บ้านเป็นทั้งนามและถ้อยคำที่แกร่งกล้า แกร่งกว่า
คาถาใดที่จอมเวทเคยร้าย ฤวิญญาชนรับ

- ชาร์ลส์ ดิกเกนส์

ทดลองอ่าน

1

ย็องโด - พูซาน - เกาหลี

ประวัติศาสตร์ทำให้เราผิดหวัง แต่ช่างเถอะ

ช่วงรอยต่อศตวรรษ ชาวประมงแก่กับภรรยาตัดสินใจเปิดบ้านให้เช่าพักแรมหารายได้พิเศษ ทั้งสองเกิดและเติบโตที่หมู่บ้านชาวประมงในเมืองย็องโด เกาะเล็ก ๆ กว้างห้าไมล์ ถัดจากท่าเรือเมืองพูซาน ตลอดชีวิตคู่อันยาวนาน ภรรยาให้กำเนิดลูกชายสามคน แต่มีเพียงฮุนนี่ ลูกคนโตที่อ่อนแอที่สุดเท่านั้นที่รอดชีวิตมาได้ ฮุนนี่เกิดมาปากแหว่งเพดานโหว่ซ้ำยังขาเป๋ ยังดีที่ได้ไหลที่ล้าสัน ร่างกายลั่นหัด กับผิวสีน้ำผึ้งมาทดแทน แม้จะโตเป็นหนุ่ม ฮุนนี่ยังคงนิสัยอ่อนโยนและคิดถึงแต่คนอื่นเหมือนตอนเด็ก เวลาเจอคนแปลกหน้าเขาชอบยกมือขึ้นป้องปากที่ผิดรูป ทำให้เห็นเพียงดวงตากกลมโต ดูใจดีที่ถอดแบบมาจากพ่อผู้หล่อเหลา คิ้วเรียวเข้มเข้ากับหน้าผากกว้าง สีแทนจากการทำงานกลางแจ้ง ฮุนนี่ไม่ใช่คนพูดจาคล่องแคล่ว ซึ่งไม่ต่างอะไรกับพ่อแม่ของเขา ด้วยเหตุนี้เอง หลายคนจึงสำคัญผิดว่าฮุนนี่มีสติปัญญาไม่สมบูรณ์ ทั้งที่มันไม่เป็นความจริง

ฮุนนี่อายุครบยี่สิบเจ็ดปีเมื่อญี่ปุ่นเข้ายึดครองเกาหลีในปี ค.ศ. 1910 ชาวประมงกับภรรยาผู้ซนแข็งและมรัยส์ถ์ไม่เคยให้ค่าพวกขุนนางอ่อนหัดกับชนชั้นปกครองจอมโกงกินที่พ่ายแพ้ยกประเทศให้กับกองโจร เมื่อถูกขึ้นค่าเช่าบ้าน ทั้งคู่ก็เลือกย้ายออกมานอนที่โรงถัดจากห้องครัวเพื่อรับผู้อาศัยเพิ่ม

บ้านไม้ที่เช่าอยู่มากกว่าสามทศวรรษมีขนาดไม่ใหญ่นัก เกือบ ๆ 500

ตารางฟุตบอล ประตูบานเลื่อนกระดาดแบ่งพื้นที่ออกเป็นสามส่วน ชาวประมงลงมือเปลี่ยนหลังคาจากมัตหญ้าที่รื้อซิมเป็นประจํามาฆงด้วยกระเบื้องดินเผาด้วยตัวเอง เพื่อเอาใจเจ้าของบ้านที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์หรูหรา ณ เมืองพูซาน สุดท้ายส่วนครัวก็ถูกขยายกินพื้นที่แปลงปลูกผัก เปิดทางให้หม้อที่ใหญ่ขึ้นตามจำนวนโต๊ะกินข้าวพกพาที่แขวนรายอยู่ตามกำแพงหินก่อ

พ่อของเขายืนกรานให้ฮุนีเรียนอ่านเขียนภาษาเกาหลีและญี่ปุ่นจากครูใหญ่ในหมู่บ้าน พอให้เขาจัดการบัญชีหอพักและคำนวณเลขในหัวไม่ให้ถูกโขกราคาเวลาไปตลาด เมื่อทำได้อย่างที่ว่า พ่อแม่ก็เลิกส่งเขาไปโรงเรียนในวัยหนุ่ม ฮุนีทำงานหนักพอๆกับผู้ชายที่อายุมากกว่าเขาสองเท่าและมีเขาได้รู้ปลอมบูรณ์ แต่เขามิมีมือคล่องแคล่วและพลังในการยกของหนักๆทดแทนการวิ่งหรือเดินที่ทำได้ไม่เร็วนัก เป็นที่รู้กันว่าฮุนีและพ่อของเขาไม่เคยแตะของมีนเมา ชาวประมงแก่กับภรรยาเลี้ยงดูลูกชายที่เหลือรอด ลูกโคนที่ไม่สมประกอบให้โตเป็นคนที่ฉลาดและขยันขันแข็ง เพราะพวกเขาไม่รู้เลยว่าใครจะอยู่ดูแลฮุนีเมื่อพวกเขาตายไปแล้ว

หากว่าสองสามีภรรยาใช้หัวใจดวงเดียวกันได้ ฮุนีก็คือใจดวงนั้นที่เต็นอยู่อย่างสม่ำเสมอ พวกเขาสูญเสียลูกชายที่เหลือ คนเล็กให้กับโรคหัด ส่วนคนกลางที่ไม่เอาอ่าวให้กับอุบัติเหตุกระซิงชีวิตที่ไร้สาระ ถ้าไม่นับโรงเรียนและตลาด พวกเขาให้ฮุนีเล่นแคละแวกบ้าน สุดท้ายเมื่อเขาเป็นหนุ่ม เขาก็ต้องอยู่บ้านช่วยงานพ่อแม่ พวกเขาหนไม่ได้ที่จะทำให้ลูกชายผิดหวัง ด้วยความรักที่มากพอจึงไม่รักจนเกินเลย ทั้งคู่คอยระวังให้ไม่เอาใจลูกชายคนนี้จนเลยเถิด ด้วยรู้ว่าลูกชายที่ถูกตามใจจนเสียคนบั่นทอนครอบครัวมากกว่าลูกที่ตายไปแล้ว

ไม่ใช่ทุกบ้านในผืนดินนี้ที่จะโชคดีมีพ่อแม่ที่มีเหตุมีผล เจกเช่นประเทศที่ถูกกระวานโดยศัตรูหรือภัยธรรมชาติ ณ คาบสมุทรที่ถูกครอบครองนี้ คนที่อ่อนแอ คนชรา แม่มาย หรือเด็กกำพร้า ต่างก็เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง บ้านไหนพอจะเลี้ยงได้อีกสักปากสักท้องก็มีคนรอต่อแถวยอมทำงานเต็มวันเพื่อแลกกับข้าวบาร์เลย์สักชาม

ฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ. 1911 สองสัปดาห์หลังจากฮุนีอายุสี่สิบแปดปี

แม่สื่อแถมแดงจากตัวเมืองก็แวะมาหาแม่ของเขาที่บ้าน

แม่ของสูนี่ให้เธอนั่งรอที่ครัว ทั้งสองต้องคุยกันเบาๆ เพราะลูกบ้านกำลังหลับอยู่ในห้องส่วนหน้า เป็นเวลาสายที่ชาวประมงซึ่งออกเรือตั้งแต่ช่วงเย็นกลับมากินมื้อค่ำร้อนๆ อาบน้ำชำระร่างกายแล้วเข้านอน แม่ของสูนี่รินชาบาร์เลย์ให้แม่สื่อ แต่ไม่ได้ผละจากงานที่กำลังทำ

เธอรู้แก่ใจดีว่าแม่สื่อต้องการอะไร แต่คิดหาคำสนทนาไม่ถูก สูนี่ไม่เคยเอ่ยปากขอภรรยาจากพ่อแม่ของเขา นี่ก็ไม่ออกว่าจะมีบ้านไหนปล่อยให้ลูกสาวมาแต่งงานกับคนมีตำหนิที่ต้องถูกถ่ายทอดสู่รุ่นถัดไปอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง เธอไม่เคยเห็นสูนี่คุยกับสาวคนไหน ผู้หญิงในหมู่บ้านต่างก็เลี้ยงสายตาสูนี่ เขาก็คงเข้าใจว่าไม่ควรต้องการในสิ่งที่ไม่มีทางเป็นได้ การชมใจอดกลั้นถือเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ว่าชาวบ้านคนไหนก็ต้องยอมรับ ทั้งเรื่องชีวิตและสิ่งที่เขาได้รับอนุญาตให้ปรารถนา

แม่สื่อมีใบหน้าเล็กชวนขัน อวบอิมอมชมพู ดวงตาคมลึดากลอกไปมาอย่างมีชั้นเชิง เธอพูดแต่เรื่องดี ๆ พลังเลียมมีปากกรากกับกระหายน้ำ แม่ของสูนี่รู้สึกว่ามีอีกฝ่ายคอยสังเกตตัวเธอเองและเก็บทุกรายละเอียดของตัวบ้าน เธอวัดขนาดของห้องครัวด้วยสายตาอันแม่นยำ

อย่างไรก็ตาม การจะอ่านใจแม่ของสูนี่นั้นไม่ง่าย ความเป็นคนเงียบๆ เอาแต่ทำงานตั้งแต่ลืมตายันเข้านอน ทำทุกสิ่งที่เป็นสำหรับวันนี้และวันถัดไป เธอไม่ค่อยไพล่หน้าไปที่ตลาดเพราะไม่อยากจะพูดคุยให้เสียสมาธิ เธอส่งสูนี่ไปจ่ายตลาดแทน ขณะที่แม่สื่อกำลังพูด ปากของแม่สูนี่มันคงไม่ไหวติง ไม่ต่างกับโต๊ะไม้สนหนักๆ ที่เธอกำลังหันไซ้ทำอยู่ตอนนี้

แม่สื่อเป็นฝ่ายยกขึ้นมาก่อนว่าเข้ากับปากที่พิการของสูนี่เป็นเรื่องโชคร้าย แต่พ่อหนุ่มเป็นคนดีแท้ มีสติปัญญา แถมยังแข็งแรงอย่างกับโคถึกลากเกวียน! เธอชื่นใจแทนที่มีลูกชายดี ๆ อย่างนี้ เธอค่อนข้างจะลูกชายของเธอว่าไม่เคยสนใจตำราหรือการค้าการขายแต่ก็ไม่แย่นัก ลูกสาวของเธอแต่งงานเร็วและย้ายไปอยู่ไกลหูไกลตา เธอหวังว่าทุกคนจะมีชีวิตแต่งงานที่ดี ส่วนลูกชายนั้นช่างเกียจคร้าน ไม่เหมือนกับสูนี่ หลังพูดจบเธอก็จับจ้องใบหน้าผิวสองสีที่ตีหน้าหนึ่ง ไม่มีที่ท่าสนใจเลยแม้แต่น้อย

แม่ของฐูนียังคงก้มหน้าจับมิดเล่มคมหันไซ้ทำเป็นลูกเต๋าเท่า ๆ กันอย่างแม่นยำ พอไซ้ทำทรงลูกบาศก์กองเต็มเขียงก็ปาดลงในกะละมังที่ใช้ผสม เธอสงวนท่าทีแต่ก็ตั้งใจฟังคำพูดของแม่ลืออย่างจดจ่อ เธอเกรงว่าความประหม่าจะทำให้เธอเก็บอาการไม่อยู่

ก่อนหน้าที่แม่ลือจะก้าวเท้าเข้าบ้าน เธอเดินสำรวจรอบบริเวณเพื่อประเมินฐานะการเงิน จากรูปลักษณ์และคำบอกเล่าจากเพื่อนบ้านก็ยืนยันได้ว่าบ้านนี้มีสถานะมั่นคง ในสวนผัก ไซ้เท้าโพเทิลที่อวบอ้วนและได้น้ำหนักจากฝนต้นฤดูใบไม้ผลิพร้อมถูกดึงขึ้นจากผืนดิน ปลาพอลเล็กและปลาหมึกถูกแขวนอย่างเป็นระเบียบบนเชือกตากผ้ารับแดดอ่อนๆ ของวสันตฤดู ถัดไปจากตัวบ้าน หมูดำสามตัวถูกลี้นงไว้นอกกอสะอาดสะอาดที่ก่อขึ้นจากปูนและหินของท้องที่นั้น มีพ่อไก่หนึ่งตัวและแม่ไก่เจ็ดตัวที่แม่ลือนับได้ตรงหลังบ้าน แต่ความมีอยู่มีกินยิ่งปรากฏเด่นชัดภายในตัวบ้าน

ภายในครัวมีซามซำซามแกงวางซ้อนกันบนชั้นที่สร้างมาอย่างประณีต พวงกระเทียมและพริกแดงแขวนอยู่ตามจันทันเตี้ยๆ ในครัว ที่มุมหนึ่งใกล้ๆ อ่างล้างจานมีตะกร้าสานใบยักษ์กองปูนไปด้วยมันฝรั่งที่เพิ่งขุดมาสดๆ ใหม่ ๆ กลิ่นอบอวลจากข้าวบาร์เลย์และข้าวฟ่างที่กำลังหุงอยู่ในหม้อสีดาโชยไปทั่วบ้านหลังเล็ก

สถานที่น่าพึงพอใจของบ้านพักท่ามกลางประเทศที่มีแต่จะจนลง ๆ แห่งนี้ แม่ลือมั่นอกมั่นใจว่าคนอย่างฐูนียังมีคู่ครองที่ดีกับเขาได้ เธอจึงหวานลือมออย่างไม่ลดละ

เจ้าสาวมาจากอีกฟากหนึ่งของเกาะถัดจากเขตป่าทึบ พ่อของเธอเช่าที่ทำนา และเป็นหนึ่งในคนนับไม่ถ้วนที่ต้องสูญเสียที่ทำกินจากการสำรวจที่ดินโดยรัฐอาณานิคมไม่นานมานี้ พ่อมาয়ผู้อาภัพ ไม่มีลูกชาย มีแต่ลูกสาวติดตามสี่คน นอกจากของที่เก็บจากในป่า ปลาที่ขายไม่ออกกับอาหารที่ปันจากเพื่อนบ้านที่สภาพไม่ต่างกัน ก็ไม่มีอะไรให้ตกถึงท้อง ผู้เป็นพ่ออ้วนนอนให้แม่ลือช่วยหาเจ้าบ่าวให้กับลูกสาวที่ยังโสด ให้สาวบริสุทธ์ได้แต่งงานไปกับใครสักคน ยังดีกว่าเที่ยวขอทานด้วยความทิวโหย ที่สำคัญพรหมจรรย์ถือเป็นของมีราคา ยังจินลูกสาวคนสุดท้ายท้องที่สะดวกในการถ่ายออก เพราะ

ยังเด็กเกินไปที่จะไต่เตี้ย และอาหารก็แทบไม่เหลือตกถึงเธออยู่แล้ว

ยังจินอายุสิบห้าปี ทั้งบอบบางและอ่อนเยาว์เหมือนลูกวัวแรกเกิด แม่สื่อว่า “ไม่ต้องกังวลเรื่องสินสอด ไม่มีแน่นอน ฝั่งนั้นก็ไม่ได้เรียกร้องของกำนัลอะไรมาก แค่แม่โกไข่สักตัวสองตัว ผ่าฝ้ายให้พี่สาวของยังจิน ข้าวฟ่างสักหกเจ็ดกระสอบให้พวกเขาได้รอดพ้นหน้าหนาวนี้ไป” เมื่อไม่มีเสียงทัดทานเรื่องของกำนัล แม่สื่อก็ลากต่อ “บางทีแพะสักตัว หรือหมูตัวเล็ก ๆ ครอบครว้นั้นไม่มีอะไรติดตัวเลย ค่าตัวเจ้าสาวก็ลงมาต่ำเตี้ย เพชรพลอยสาวเจ้าก็ไม่อยากได้” แม่สื่อหัวเราะนิด ๆ

แม่ของฮูนี่สะบัดข้อมืออันกำยำของเธอเพื่ออาบเกลือกทะเลให้หัวไซเท้า แม่สื่อไม่มีทางรู้ได้เลยว่าแม่ของฮูนี่จดจ่อและคร่ำเคร่งกับข้อเรียกร้องของเธอมากขนาดไหน อันที่จริงตัวแม่เองก็พร้อมจะแลกทุกอย่างเพื่อสู้ราคาของเจ้าสาว แม่ของฮูนี่เองก็ประหลาดใจอยู่ไม่น้อยกับภาพฝันและความหวังที่พองฟูอยู่ในอก ทั้งที่สีหน้ายังคงสงบและนิ่งเฉย อย่างไรก็ตามแม่สื่อจะตามเกมไม่ทัน

“เป็นฉันคงยอมทุกอย่าง ขอให้ได้มีหลานชายกับเขาสักวัน” แม่สื่อกล่าวปิดการขยาดปลงจ้องเขม็งไปที่ใบหน้าเหยี่ยวบนสี่ล่ำของเจ้าของบ้านพัก “ฉันมีแต่หลานสาว ไม่มีหลานชาย พวกเด็กผู้หญิงขี้แค้นเหลือเกิน”

แม่สื่อพูดต่อ “ฉันยังจำแม่น วันที่อุ้มลูกชายคนแรกสมัยยังแบเบาะ โอ๊ย ฉันมีความสุขมาก! ผิวนี้ขาวเหมือนเค้กข้าวที่หนึ่งหมาด ๆ ในตะกร้าตอนปีใหม่ เหมือนแป้งอุ่น ๆ ทั้งนุ่มทั้งชุ่มฉ่ำ น่าอร่อยจนอยากจะกัด แต่พอโตขึ้นมาก็เป็นแค่อี๋ที่มคนหนึ่ง” เธออดไม่ได้ที่จะโหมไปบนไป

ในที่สุดแม่ของฮูนี่ก็เปลอยยิ้มเพราะเห็นภาพนั้นชัดเจน ถ้าแม่สื่อไม่แวะมาหาเธอคงจินตนาการไม่ออก หญิงแก่ประเภทไหนกันที่ไม่อยากอุ้มหลานชาย เธอกัดฟันเพื่อกลืนขำและยกกะละมังขึ้นเขย่าเคล้าให้เกลือกทั่วกัน

“สาวเจ้าหน้าตาน่าชัง ไม่มีรอยผี มีมารยาท เชื่อฟังพ่อกับพี่สาว ผิวไม่ค่อยคล้ำ ถึงตัวเล็กแต่มือกับแขนแข็งแรงดี เธอต้องเพิ่มน้ำหนักสักหน่อย คุณก็รู้ บ้านนั้นเขากำลังลำบาก” แม่สื่อยิ้มไปทางตะกร้ามันฝรั่งที่มุมห้อง ราวกับกำลังบอกว่า เด็กสาวจะได้กินมากเท่าที่เธอต้องการถ้าอยู่ที่นี้

แม่ของฮูนี่วางกะละมังบนชั้นแล้วหันไปทางแขกผู้มาเยือน

“ฉันจะคุยกับสามีและลูกชายก็แล้วกัน ฉันคงไม่มีแพะหรือหมูให้ ถ้าเป็นญาติฝ่ายกับของอื่นๆ ละก็ พอจะจัดให้หันหน้าหนาวได้ ฉันต้องถามดูก่อน”

เจ้าบ่าวเจ้าสาวได้พบหน้ากันในวันแต่งงาน ยังจินไม่รู้สึกลัวเมื่อเห็นใบหน้าของฝ่ายชาย ในหมู่บ้านของเธอก็มีคนเป็นแบบนี้อีกสามคน เธอเคยเห็นมันเกิดกับพวกวัวควายและหมูเช่นกัน เด็กผู้หญิงที่อยู่ใกล้ๆ บ้านของเธอก็มีก้อนเนื้อเหมือนลูกสตรอว์เบอร์รี่จุกออกมาระหว่างจมูกกับริมฝีปากแห้งแตก เด็กคนอื่นเรียกเธอว่าสตรอว์เบอร์รี่ ฉายาที่เธอก็ไม่ว่าอะไร ตอนที่พ่อของยังจินบอกกับเธอว่าสามีของเธอเป็นแบบสตรอว์เบอร์รี่ แถมยังขาเป้ เธอไม่ได้ร้องไห้ เขาบอกกับเธอว่าเธอเป็นเด็กดี

ฮูนี่กับยังจินแต่งงานกันอย่างเรียบง่าย ถึงขนาดถ้าไม่ได้แบ่งขนมงานแต่งงานให้เพื่อนบ้านก็อาจถูกนินทาได้ว่าขี้ตืด แม้แต่ลูกบ้านเองยังแปลกใจเมื่อเจ้าสาวโผล่มาเสิร์ฟอาหารเช้าหนึ่งวันถัดจากวันแต่งงาน

ขณะที่ยังจินตั้งท้อง เธอกังวลว่าความพิการของฮูนี่จะถูกส่งทอดไปสู่ลูกของเธอ ลูกคนแรกของเธอเกิดมาเพดานปากโหว่ แต่ขาแข็งแรงดี ฮูนี่และพ่อแม่ของเธอไม่ได้อารมณ์เสีย เมื่อหมอตายแล้วฮูนี่มาให้อุ้ม “ไม่เป็นไรใช่ไหม” ฮูนี่ถามภรรยา เธอตอบว่าไม่ เพราะเธอคิดอย่างนั้นจริงๆ เวลาที่ยังจินอยู่กับลูกคนแรกตามลำพัง เธอไล่นิ้วชี้ไปที่ริมฝีปากของทารกและจูบลงเบาๆ เธอไม่เคยรักใครเท่านี้มาก่อน สัปดาห์ที่เจ็ด ลูกชายก็จากไป เพราะเป็นไข้ ลูกคนที่สองของเธอมีใบหน้าปกติกับขาที่สมบูรณ์ แต่ก็เช่นเดียวกัน ลูกชายคนนี้ด่วนจากไปก่อนฉลองวันแพ็กอิล¹ จากอาการท้องร่วงและไข้สูง ฝ่ายพี่สาวที่ยังโสดของเธอโทษว่าเป็นเพราะน้ำนมที่ไหลอ่อน และแนะนำให้ไปหาคนทรงเจ้า ฮูนี่และที่บ้านไม่เห็นด้วยกับวิธีนี้ แต่เธอก็แอบไป

¹ งานฉลองครบรอบหนึ่งร้อยวัน

โดยไม่บอกขณะตั้งครรภ์ลูกคนที่สาม ระหว่างที่ตั้งท้อง เธอรู้สึกประหลาด เธอทำใจรอไว้แล้วว่าคราวนี้ก็คงไม่รอด เธอเสียลูกคนที่สามให้กับไข้ทรพิษ

แม่ยายของเธอไปหาแพทย์สมุนไพรและต้มยาบำรุงให้เธอ ยังจินตน์ยามีสน้ำตาลในถ้วยจนหมดทุกหยด และขอโทษที่ทำให้ต้องหมดเงินไปไม่น้อย ทุกครั้งหลังคลอด สุนีจะแวะไปซื้อสาหร่ายที่เธอชอบจากตลาดเพื่อบำรุงมดลูก และทุกครั้งที่ต้องเสียลูกไป เขาจะเอาเค้กข้าวรสหวานที่ยังอุ่นๆ จากตลาดมาให้เธอกิน “เธอต้องกินนะ จะได้มีแรง”

สามปีหลังแต่งงาน พ่อของสุนีตาย ไม่กี่เดือนถัดมาภรรยาของเขาก็ตามไป พ่อแม่สามีไม่เคยปฏิบัติเสธอาหารหรือเสื้อผ้าฝีมือเธอ แม้ว่าเธอจะล้มเหลวในการส่งมอบผู้สืบสายเลือด แต่ไม่มีใครเคยทบทวีหรือก่นด่าเธอเลย

ในที่สุดยังจินก็ให้กำเนิดซอนจา ลูกคนที่สี่และลูกสาวคนเดียว และหนนี้เธอรอดชีวิต กระทั่งเธอเข้าสามขวบ พ่อแม่จึงได้หลับยาวตลอดคืน ไม่ต้องคอยตื่นมาดูที่เตียงว่าเจ้าตัวน้อยที่นอนอยู่ข้างๆ ยังหายใจดีอยู่ไหม สุนีทำตุ๊กตาเปลือกข้าวโพดให้ลูกสาวเล่นและเลิกสูบบุหรี่เพื่อซื้อขนมให้เธอ ทั้งสามกินข้าวพร้อมหน้ากันทุกมื้อ แม้ว่าลูกบ้านอยากให้สุนีมาร่วมวงด้วยก็ตาม เขารักลูกแบบเดียวกับที่พ่อแม่รักเขา แต่ก็พบว่าเขาไม่อาจปฏิเสธลูกสาวของเขาได้เลย ซอนจาเป็นเด็กหญิงหน้าตาธรรมดาๆ ที่หัวเราะเก่งและฉลาดเฉลียว แต่สำหรับผู้เป็นพ่อแล้ว เธอคือความงดงาม เขาทิ้งกับความไร้ที่ติของเธอ มีพ่อไม่กี่คนในโลกนี้ให้คุณค่าแก่ลูกสาวได้เท่ากับสุนี ราวกับว่าเขามีชีวิตอยู่เพื่อสร้างรอยยิ้มให้กับลูกของเขา

ในฤดูหนาวเมื่อซอนจาอายุสิบสามขวบ สุนีก็ถึงแก่กรรมจากวัณโรค ระหว่างพิธีศพ ยังจินกับลูกสาวเศร้าโศกเสียใจจนไม่มีอะไรไปลอยโยนได้ เข้าวันรุ่งขึ้น แม่มายลุกขึ้นจากที่นอนและกลับไปทำงาน

2

พฤษภาคม ค.ศ. 1932

ฤดูหนาว หลังญี่ปุ่นบุกยึดแมนจูเรียเป็นฤดูหนาวที่ทรหด ลมหนาว สะท้านแทรกทะลุบ้านพักหลังน้อย พวกผู้หญิงต้องยัดหนุนคั่นระหว่างชุดที่สวมใส่ สิ่งที่เรียกว่าดีเปรสชันเกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก ลูกบ้านพูดถึงบ่อยๆ ระหว่างกินอาหาร ย้ำความที่ได้ยินจากผู้ชายในตลาดที่อ่านหนังสือพิมพ์ออก ชาวอเมริกันที่ยากจนก็เหี่ยวทิวพอๆ กับคนจนในรัสเซียและคนจนในจีน แน่แน่นอนว่าคนที่มีสมองกับคนที่อดทนจะเอาตัวรอดจากหน้าหนาวครั้งนี้ได้ แต่กระนั้นยังมีรายงานข่าวอันน่าเศร้าใจให้เห็นอยู่บ่อยๆ ว่ามีเด็กที่เข้านอนแล้วไม่ตื่นอีกเลย เด็กสาวเร่ขายตัวเพื่อแลกกับเส้นก๋วยเตี๋ยวข้าวสาลีหนึ่งชาม และคนชราที่หายตัวไปจบชีวิตอย่างเงิบๆ เพื่อให้คนหนุ่มสาวได้มีกิน

ถึงอย่างนั้นลูกบ้านก็ยังคาดหวังมีอาหารที่สม่าเสมอ บ้านเก่าก็ต้องมีการซ่อมแซม ค่าเช่าก็ต้องจ่ายให้กับตัวแทนผู้ถืออำนาจของเจ้าของที่ดินเป็นประจำทุกเดือน ยังดีที่ยังเงินเรียณัฐเรื่องเงินๆ ทองๆ การตกลงกับคู่ค้า และการปฏิเสธข้อตกลงค้าขายที่เธอไม่เห็นด้วยได้ทันเวลา เธอว่าจ้างเด็กสาวกำพร้าสองพี่น้องและกลายเป็นนายจ้าง เธอคือหญิงม่ายวัยสามสิบเจ็ดปี ผู้บริหารบ้านพัก ไม่ใช่สาวน้อยคนเดิมที่ก้าวเข้าประตูบ้านหลังนี้ด้วยสองตีนเปล่ากับห่อชุดชั้นในอีกต่อไป

ยังเงินต้องเลี้ยงชอนจาและหาเงินไปด้วย พวกเธอโชคดีที่มีกิจการนี้ อยู่ แม้ไม่ได้เป็นเจ้าของบ้านก็ตาม ทุกต้นเดือนลูกบ้านจะจ่ายเงินคนละยี่สิบสามเยนสำหรับอาหารและห้องพัก เงินส่วนนั้นวันก็ยังไม่เพียงพอจะ

หาซื้อข้าวสารที่ตลาดหรือถ่านสำหรับให้ความอบอุ่น เธอยังคงต้องหาเลี้ยงลูกบ้านในปริมาณเท่าเดิม จะขึ้นค่ากินค่าอยู่ก็ไม่ได้ เพราะลูกบ้านขัดสนไม่ต่างกัน เธอต้มซุบน้ำมันจากกระดูกขาและปรุงรสผักเพื่อเป็นกับข้าวที่อร่อยถูกปาก พอถึงปลายเดือนที่เงินแทบไม่เหลือใช้ เธอพยายามทำอาหารจากข้าวฟ่างและข้าวบาร์เลย์กับบรรดาวัตถุดิบที่เหลือติดครัว เมื่อเมล็ดธัญพืชในกระสอบย่อยทรอ เธอผสมแป้งถั่วกับน้ำเพื่อทำแพนเค้กรสกลมกล่อม วันไหนที่ลูกบ้านหอบเอาปลาที่ขายไม่ได้จากตลาดมาให้เธอ หรือมีปูและปลาแม็กเคอเรลเหลือกิน เธอจัดการหมักเข้ากับเครื่องเทศถนอมไว้สำหรับมื้อที่ขาดแคลนที่คงมาถึงแน่สักวันหนึ่ง

ตลอดสองฤดูการที่ผ่านไป ลูกบ้านหกคนสลับเปลี่ยนกันนอนที่ห้องสำหรับแขกซึ่งมีเพียงห้องเดียว พี่น้องตระกูลซ็องทั้งสามจากจังหวัดซอลลา ออกหาปลาตอนกลางคืนและนอนตอนกลางวัน ชายหนุ่มสองคนจากแพทวู และพ่อม่ายจากพูซานทำงานที่ตลาดปลาริมฝั่งและเข้านอนช่วงเย็น พวกเขาผู้ชายนอนซดติดกันในห้องเล็กๆ แต่ไม่ปริปากบ่น เพราะบ้านนี้ยังดีกว่าบ้านพักที่เคยอยู่มากในเมืองเกิด ที่นอนสะอาดสะอาด อาหารก็อิ่มท้อง พวกเขาผู้หญิงซักผ้าของพวกเขาได้หมดจด ผู้ดูแลบ้านยังช่วยเย็บปะชุดลุยงานของพวกเขาที่ขาดวันให้พอใช้งานต่อไปได้อีกฤดู พวกเขาไม่มีปัญญามีภรรยา กับเขาสักคน บริการแบบนี้ก็ถือว่าไม่เลวเลย ภรรยาอาจจะให้ความสะดวกสบายทางกายสำหรับชายที่ต้องออกหากิน แต่ชีวิตคู่ก็นำไปสู่การมีทายาทที่ต้องการอาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัย ภรรยาของผู้ชายจนๆ ก็มีแนวโน้มจะขี้บ่นและเจ้าน้ำตา พวกเขาเข้าใจดีถึงข้อจำกัดเหล่านี้

ราคาของที่แพงขึ้นประกอบกับรายได้ที่ลดลงเป็นเรื่องน่ากังวล แต่พวกเขาก็ไม่เคยจ่ายค่าเช่าซ้ำกว่ากำหนด ผู้ชายที่ทำงานที่ตลาดบางครั้งก็ได้ค่าจ้างเป็นสินค้าที่ขายไม่ออก ยังเงินเองก็ยินดีรับน้ำมันสำหรับทำอาหารหนึ่งเหยือกแทนเงินสดในวันจ่ายค่าเช่า แม่ของสามีเคยบอกเธอว่าต้องทำดีกับลูกบ้านให้มากเข้าไว้ เพราะอย่างไรยังมีที่พักอื่นๆ ที่ผู้ชายทำงานพวกนี้เลือกไปอยู่ได้ เธออธิบายว่า “ผู้ชายมีทางเลือก แต่ผู้หญิงไม่มี” เมื่อถึงช่วงปลายฤดูการ หากยังพอมีเงินเหลือ ยังเงินจะหยอดลงในโถดินเผาสี่เหลี่ยม

และซ่อนไว้หลังตู้เสื้อผ้า ที่เดียวกับที่สามีของเธอใช้เก็บแหวนทองคำสองวง
ที่แม่ของเขาเคยครอบครอง

เมื่อถึงเวลาอาหาร ยังจินกับลูกสาวเสิร์ฟอาหารอย่างเงียบๆ ส่วนลูกบ้าน
ก็คุยเรื่องการเมืองกันอย่างโน้มน้าว พี่น้องตระกูลซ็องไม่รู้หนังสือ แต่ชอบ
ติดตามข่าวสารจากท่าเรืออย่างเอาจริงเอาจัง และชอบวิเคราะห์ชะตากรรม
ของบ้านเมืองบนโต๊ะอาหารในบ้านพัก

ช่วงนั้นเป็นช่วงกลางเดือนพฤศจิกายนที่การออกหาปลาได้ผลผลิต
ดีเกินคาด พี่น้องซ็องเพิ่งจะลืมตาตื่น ลูกบ้านกะเย็นกำลังจะกลับเข้าบ้าน
เพื่อพักผ่อน สามพี่น้องนักหาปลาจะกินอาหารมื้อหลักก่อนออกเรือสู่ทะเล
ทั้งพักผ่อนมาเต็มอิ่ม ทั้งกระปรี้กระเปร่า สามพี่น้องเชื่อเหลือเกินว่าญี่ปุ่น
ไม่มีทางปราบจีนลงได้

“ใช่แล้ว ไข่เวรนั้นคงได้แต่ตอดเล็กตอดน้อย ไม่มีทางแตกจีนได้
ทั้งหมดหรอก ไม่มีวัน!” พี่น้องซ็องคนกลางประกาศกร้าว

“ไอ้พวกแคระแม่งไม่มีทางล้มอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ได้หรอกเว้ย จีน
คือลูกพี่ของเรา! ญี่ปุ่นก็แค่พวกคนถ่อยละวะ” พี่โตไซน้องเล็กตะโกนพร้อม
กระแทกถ้วยน้ำชาอุ่นๆ ลงกับโต๊ะ “เดี๋ยวจีนจะสั่งสอนพวกกระยานี้ คอยดู
เหอะ!”

สามพี่น้องล้อเลียนเจ้าอาณานิคมอยู่หลังกำแพงมอซอของบ้านพัก
ปลอดภัยจากตำรวจอาณานิคมที่ไม่ใช่พระกับชาวประมงที่มีความคิดใหญ่โต
สามพี่น้องคุยไข่มงถึงความแข็งแกร่งของจีนด้วยใจวาดหวังให้ชาติอื่นยื่นหยัด
ต่อสู้ อย่าให้เหมือนกับผู้นำของเขาที่ล้มเหลวไม่เป็นท่า เพราะเกาหลีถูก
ยึดครองมายี่สิบสองปีแล้ว พี่น้องซ็องที่อายุน้อยกว่าทั้งสองไม่เคยสัมผัส
เกาหลีที่เป็นอิสระจากญี่ปุ่นเลย

“อาจุมอนี¹” พี่โตไซตะโกนเรียกอย่างสนิทสนม “อาจุมอนี”

¹ ภาษาเกาหลี เป็นคำเรียกผู้หญิงที่อาวุโสกว่า หมายถึง ป้า

“ว่าไงจ๊ะ” ยังจินรู้ว่าเขายังไม่อิ่ม เขาเป็นหนุ่มผอมโกรกที่กินจุกว่า
พี่น้องอีกสองคนรวมกัน

“ขอเติมซุปร่อยๆ อีกสักชามได้ไหม”

“ได้ ได้แน่นอน”

ยังจินเข้าไปตักจากในครัว พัดโซซัดเสียงดัง แล้วทั้งสามก็ออกจาก
บ้านไปทำงาน

ลูกบ้านกะเหรี่ยงกลับมาถึงบ้านให้หลังไม่นานนัก อาบน้ำและกิน
ข้าวเย็นอย่างรวดเร็ว พวกเขาสูบไปป์เสร็จแล้วเข้านอน พวกผู้หญิงเก็บ
กวาดโต๊ะและกินข้าวเย็นกันเงียบๆ ไม่ให้รบกวนลูกบ้านที่กำลังนอนหลับ
คนงานหญิงกับซอนจาจัดครัวให้เข้าที่และทำความสะอาดอ่างล้างจาน ซอนจา
เช็กดูถ่านหินก่อนเตรียมเข้านอน คำพูดถึงประเทศจีนของสามพี่น้องยัง
ติดอยู่ในหัว ฮุนเคียงนั่งฟังข่าวสารจากผู้ชายพวกนี้ที่นำข่าวมาแล้วให้เขาฟัง
อย่างตั้งใจ เขาจะพยักหน้าพาลงถอนใจ ก่อนจะลุกขึ้นจัดการงานบ้านต่อไป
“ช่างเถอะ” เขามักพูด “ช่างเถอะ” ไม่ว่าจินจะยอมอ่อนข้อหรือได้กลับ เขา
ยังคงต้องถอนนิ้วพิชจากสว่นผัก สานรองเท้าแตะเพื่อให้มีรองเท้าใส่ และ
คอยกันพวกโจรที่ขอย่องมาเอาไก่ซึ่งมีไม่กี่ตัวของเขา

ปลายลือไค้ตชนสัตว์เปี้ยก ๆ ของแพ็กอีซังเริ่มแข็งตัวจากความเย็นเยือก
แต่เขาก็หาบ้านพักเจอในที่สุด การเดินทางอันยาวนานจากพียงยัง²ทำให้เขา
หมดเรี่ยวแรง ความหนาวที่พู่ซานช่างซ่อนรูปตรงข้ามกับหิมะขาวโพลนแบบ
ทางเหนือ ฤดูหนาวของภาคใต้ดูเหมือนอุ่นกว่า แต่ลมยะเยือกที่พัดจาก
ทะเลแทรกซึมเข้าสู่ปอดที่อ่อนแอของเขาและช่นไปถึงไขกระดูก ตอนออก
จากบ้านเขารู้สึกว่าตัวเองแข็งแรงพอจะเดินทางด้วยรถไฟ แต่ตอนนี้เขา
หมดเรี่ยวแรงอีกครั้ง เขารู้ว่าจำเป็นต้องพัก จากสถานีรถไฟในพู่ซาน เขา

² เปียงยาง เมืองหลวงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี หรือเกาหลีเหนือ
ออกเสียงตามหลักการออกเสียงภาษาเกาหลี

โดยสารเรือลำเล็กข้ามทะเลมาสู่เกาะย็องโด เมื่อเทียบท่า พ่อค้าถ่านหินแถวนั้นก็นำทางเขามาจนถึงประตูบ้านพัก ก่อนที่จะหมดแรงล้มพับ อีซึกถอนหายใจแล้วเคาะประตู เขาคิดว่าถ้าได้นอนพักเต็มอิ่มสักคืน พรุ่งนี้เช้าอาการคงจะดีขึ้น

ยังจินเพ็งจะเอนตัวลงนอนบนฟูกผ้าฝ้าย เมื่อคนงานหญิงที่อายุน้อยกว่าเคาะขอบประตูห้องนอนที่ไว้เข้าไปในผนังซึ่งผู้หญิงในบ้านใช้นอนรวมกัน

“อาจุมอณี มีคุณผู้ชายคนหนึ่งมาที่นี่ เขาอยากคุยกับเจ้าบ้านเกี่ยวกับพี่ชายของเขาที่เคยพักอยู่ที่นี้เมื่อหลายปีก่อน เขาอยากพักแรมที่นี่ คืนนี้” คนงานหญิงพูดเร็วแทบไม่หายใจ

ยังจินนึ่วหน้า ใครกันที่มาจากมหาฐูนี่ เธอสงสัย เดือนหน้าก็จะครบรอบสามปีที่เขาเสียชีวิตแล้ว

บนพื้นที่ปรับอุณหภูมิจัดให้อุ่น ซอนจาลูกสาวของเธอหลับไปแล้ว มีเสียงกรนเล็กๆ ผมสยายเป็นลอนจากเปียที่ถักไว้ตลอดวัน แผ่นคลุมหมอนเป็นทรงสี่เหลี่ยมแฉววาราวผืนผ้าไหมสีดำขลับ ข้างๆ เหลือที่ว่างสำหรับคนงานให้แทรกตัวเข้ามานอนหลังเสร็จงานในตอนค่ำ

“บอกเขาไปหรือยังว่าเจ้าบ้านเสียชีวิตไปแล้ว”

“คะ เขาก็ดูแปลกใจ คุณผู้ชายเขาว่าพี่ชายเขาเขียนจดหมายมาหาเจ้าบ้าน แต่ไม่มีการตอบกลับ”

ยังจินยันตัวขึ้นนั่ง หันไปคว้า *ฮันบก* มัสลินที่เพิ่งถอดออกแล้วพับไว้ อย่างเรียบร้อยข้างหมอนของเธอ เธอสวมเสื้อนวมทับบนกระโปรงและเสื้อคลุม เธอเกล้าผมเป็นมวยด้วยความคล่องแคล่ว

เมื่อได้เห็นกับตาที่รู้ว่าทำไมคนงานถึงไม่ไล่ผู้ชายคนนี้ไป เขามีรูปร่างเหมือนต้นสนวัยเยาว์ ตั้งตรงและสง่างาม หล่อแบบไม่เหมือนใคร มีดวงตาคมเรียวยาว จมูกโต่ง คอยาว คิ้วเรียบเกลี้ยง เขาดูแตกต่างจากลูกบ้านผมหงอกที่ชอบตะโกนโหวกเหวกเรื่องของกิน ไม่ก็เฝ้าแม่บ้านที่ไม่ยอมแต่งงาน พ่อหนุ่มใส่สูทแบบตะวันตกสวมทับด้วยโค้ตตัวหนา ทั้งรองเท้าหนังนำเข้า กระเป๋าเดินทางหนัง และหมวกสักหลาด ดูไม่เข้ากับทาง

เข้าบ้านแห่งนี้เอาเสียเลย มองจากภายนอก ผู้ชายคนนี้น่าจะมีเงินมากพอที่จะหาห้องพักตามโรงแรมในตัวเมืองสำหรับพ่อค้าหรือนักธุรกิจ ถึงแม้ว่าทุกโรงแรมในพูซานที่คนเกาหลีเข้าพักได้จะถูกจองจนเต็มแล้ว แต่ถ้ามีเงินมากพอก็น่าจะพอหาได้อยู่ คนอาจจะคิดว่าเขาเป็นพวกเศรษฐีญี่ปุ่นจากการแต่งตัว คนงานอ้าปากค้าง จ้องเขม็งไปที่ผู้ชายคนนี้ ในใจก็ลุ่มนอยากให้เขาได้พักที่นั่นคืนนี้

ยังจินน้อมศีรษะ ไม่รู้จะเอ่ยคำว่าอะไร แนนอนว่าพี่ชายของเขาได้ส่งจดหมายมาที่นี้ แต่เธออ่านไม่ออก สองสามเดือนเธอถึงจะพกดจดหมายไปให้ครูใหญ่ในเมืองช่วยอ่านให้ฟัง แต่หน้าหนาวที่ผ่านมาเธอยังจนไม่มีเวลาทำ

“อาจูมอนี” เขาโค้งคำนับ “หวังว่าผมจะไม่ได้ปลุกคุณนะครับ กว่าจะผมจะลงเรือข้ามฟากก็มีมืดแล้ว ผมเพิ่งทราบเรื่องของสามีคุณวันนี้เอง ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ ผมชื่อแพ็กอึชั๊ก มาจากพย็องย็อง พี่ชายของผมชื่อแพ็กโซเซ็บ เคยพักอยู่ที่นี่เมื่อหลายปีก่อน”

ลำเนียงเหนือลิ้นหูกับคำพูดคำจาแบบมีการศึกษา

“ผมอยากเข้าพักที่นี้สักสองสามสัปดาห์ ก่อนจะเดินทางไปโอซากะครับ”

ยังจินก้มลงมองที่เท้าเปล่าเปลือยของเธอ ห้องพักเต็มหมดแล้ว และผู้ชายคนนี้ก็คงอยากมีห้องทับเป็นสัดส่วน แต่ตึกดินปั้นนี้จะหาคนเรือพาเขากลับไปแผ่นดินใหญ่ก็ทำจะยาก

อึชั๊กหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกจากกางเกงเพื่อป้องปากขณะไอ

“พี่ชายของผมพักอยู่ที่นี่เมื่อเกือบสิบปีก่อน ไม่แน่ใจว่าคุณจำเขาได้ไหม เขาชื่นชมสามีของคุณมากเลยนะครับ”

ยังจินพยักหน้า แพ็กผู้พี่ยังแจ่มชัดในความทรงจำของเธอ เพราะเขาไม่ใช่ชาวประมงและไม่ได้ทำงานที่ตลาด ชื่อโยเซ็บก็น่าจะเป็นชื่อจริงที่ตั้งขึ้นตามบุคคลในไบเบิล พ่อแม่ของเขาเป็นชาวคริสต์ผู้ก่อตั้งโบสถ์ที่ตั้งอยู่ในตอนเหนือ

“แต่พี่ชายของคุณ ผู้ชายคนนั้นดูไม่เหมือนคุณสักเท่าไร เขาตัวไม่สูง

สวมแว่นตากลมๆ เขากำลังจะเดินทางไปญี่ปุ่น พักอยู่ที่นั่นก่อนไปสักสองสามสัปดาห์ได้”

“ใช่ ใช่ครับ” อีซึกหน้าตาสดใสขึ้นมา เขาไม่ได้พบโยเซบมานานกว่าทศวรรษแล้ว “เขาอยู่ที่โอซากะกับเมีย เขาคือคนที่เขียนจดหมายมาหาสามีของคุณ เขากำชับว่าผมต้องพักที่นี่ให้ได้ เขาเขียนถึงปลาเค็มตุ๋นฝีมือคุณด้วยครับ เขาว่า ‘ดีกว่าที่บ้านเรา’ อีก”

ยังจินยืม ใครจะไปกลิ่นไหว

“ที่ของผมบอกว่าสามีคุณทำงานหนักมาก” แน่นอนว่าอีซึกไม่ได้ยกเรื่องเท้าพิการกับเพดานปากโหว่ขึ้นมา โยเซบเขียนถึงรายละเอียดเหล่านี้ในจดหมาย อีซึกเองก็ใคร่รู้จักชายผู้เผชิญอุปสรรคมากมายคนนี้

“กินอะไรมาหรือยังคะ” ยังจินถาม

“ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณ”

“เราพอจะหาอะไรให้กินได้นะ”

“คุณคิดว่าผมจะพักที่นี่ได้ไหม ผมก็เพิ่งรู้ว่าตัวเอง โผล่มาแบบที่คุณไม่ได้ตั้งตัว แต่ผมเดินทางมาสองวันแล้วครับ”

“เราไม่มีห้องว่างเลยคะ ที่นี่ก็ไม่ได้ใหญ่โต อย่างที่เห็นนี่ละ...”

อีซึกถอนหายใจแล้วยืมให้แม่มาย เป็นเรื่องของเขาเอง ไม่ใช่ภาระของเธอสักหน่อย เขาไม่อยากจะทำให้เธอต้องรู้สึกผิด เขามองหากระเป๋าดูหาทางซึ่งวางอยู่ข้างประตู

“ไม่เป็นไรครับ ผมควรกลับไปหาที่พักที่พู่ซาน แต่ก่อนจะกลับ คุณพอจะแนะนำบ้านพักแถวนี้ที่น่าจะมีห้องว่างได้ไหมครับ” เขาพยายามยันทันตัวตรง ไม่อยากแสดงให้เห็นถึงความผิดหวัง

“ไม่มีหรอกแถวนี้ละ ที่นี่ก็ไม่มีห้องว่าง” ยังจินตอบ ถ้าเธอจับเขานอนกับพวกลูกบ้าน เขาอาจจะหัวเสียกับกลิ่นของพวกผู้ชาย ไม่ว่าจะซักไปกี่น้ำ กลิ่นคาวปลายังติดแน่นอยู่บนเสื้อผ้า

อีซึกหลับตาพาลงพักหน้า เขาหันตัวเตรียมกลับ

“ยังพอมีที่ว่างในห้องที่ลูกบ้านนอนรวมกัน มีอยู่ห้องเดียวอย่างที่เห็นนี่ละ สามคนนอนกลางวัน อีกสามคนผลัดมานอนตอนกลางคืน ขึ้นอยู่กับ

ตารางงานของพวกเขา ยังมีที่พอให้แทรกเข้าไปได้อีกคน แต่ไม่สบายหรอกนะ คุณจะลองเข้าไปดูก่อนก็ได้”

“ไม่เป็นไรเลยครับ” อีซึกตอบด้วยความโล่งอก “ผมต้องขอบคุณจริงๆ ผมยินดีจ่ายเต็มเดือนได้เลยครับ”

“อาจจะแอดดกว่าที่คุณคิดนะ สมัยที่พี่ชายของคุณพักอยู่ที่นี้ก็ไม่ได้มีคนเยอะขนาดนี้ ยังไม่ค่อยวุ่นวายเท่าไร ฉันไม่รู้ว่ะ...”

“ไม่ ไม่เลยครับ ผมต้องการแค่มุมเล็กๆ พอสุกตัวนอน”

“นี่ก็ดีแล้ว คินนี่ลมก็แรงมากเลย” ยังจินรู้สึกกายสภาพบ้านพักของตัวเองขึ้นมาโดยที่ไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน ถ้าเขาเปลี่ยนใจอยากย้ายออกพรุ่งนี้เช้าก็จะคืนเงินให้ทั้งหมด เธอคิดในใจ

เธอแจ้งเขาว่าค่าเช่ารายเดือนต้องจ่ายเต็มล่วงหน้า ถ้าเขาจะออกก่อนสิ้นเดือน เธอจะคืนส่วนที่เหลือให้ เธอคิดค่าเช่าจำนวนยี่สิบสามเยนเท่ากับกับชาวประมง อีซึกนับเงินและยื่นให้เธอด้วยสองมือ

แม่บ้านวางกระเป๋าของเขาไว้หน้าห้องแล้วเดินไปหยิบที่นอนใหม่จากตู้เก็บของ เขาน่าจะต้องใช้น้ำร้อนจากคร้วเพื่อชำระล้างร่างกาย คนงานหญิงหลุบลาลงต่ำ แต่ในใจเธอยากรู้อยากเห็น

ในขณะที่ยังจินกับคนงานกำลังจัดที่นอน อีซึกยืนมองอย่างเงิบๆ ไม่นานแม่บ้านก็ยกกะละมังน้ำอุ่นกับผ้าเช็ดตัวมาให้ สองหนุ่มจากแก้วนอนเป็นระเบียบอยู่ข้างๆ กัน ส่วนพ่อม่ายนอนยกแขนชูขึ้นเหนือหัว ที่นอนของอีซึกปูขนานอยู่กับพ่อม่าย

พอถึงตอนเช้า ลูกบ้านพากันบ่นอุบที่ต้องแบ่งที่พักร่วมกับผู้เช่าเพิ่มอีกราย แต่ก็เชื่อว่ายังจินจะปฏิเสธเขาได้ลงคอ

3

เข้าตู่ พี่น้องตระกูลซ็องกลับจากออกรเรือ พัดโชสังเกตเห็นผู้เช่ารายใหม่ที่หลับอุตุอยู่ในห้องทันทีมาถึง

เขายิ้มให้ยังจิน “ผมดีใจที่เห็นผู้หญิงที่ทำงานหนักอย่างคุณประสบความสำเร็จนะ พี่มือการทำอาหารของคุณดังไปไกลจนเข้าหูพวกคนรวยต่อไปคงถึงตาแขกญี่ปุ่น หวังว่าคุณจะเก็บเงินพวกมันสักสามเท่าของที่คนจนอย่างพวกเราต้องจ่าย”

ซอนจาสายหน้าใส แต่เขาไม่ทันสังเกตเห็น พัดโชชี้นิ้วไปที่เนกไทของอีซึกที่แขวนอยู่

“นี่คือไอ้ที่พวก *ยังบัน*¹ ใช้พันรอบคอเพื่อให้ดูเป็นคนสำคัญนั่นสินะ อย่างกับบ่วงคล้องคอแหนะ ฉันไม่เคยได้เห็นใกล้ๆ มาก่อน *หว* ลิ่นมีอะซะมัด!²” น้องเล็กถูเนกไทกับเคราของเขา “น่าจะเป็นไหม บ่วงไหมแท้ๆ!” เขาหัวเราะลั่น แต่อีซึกไม่กระดิก

“พัดโชยา² อย่าจับของเขานะ” คมโบเอ็ดน้อง พี่ใหญ่ผู้มีผิวหน้าเป็นรอยตะปุ่มตะป่ำและเปลี่ยนเป็นสีแดงกำเวลาโกรธ นับตั้งแต่พ่อของเขาจากไปก็เป็นเขาที่คอยดูแลน้องๆ ทั้งสอง

พัดโชปล่อยเนกไทอย่างว่าง่าย เขาไม่ชอบทำให้คมโบหัวเสีย สาม

¹ ภาษาเกาหลี เป็นคำเรียกชนชั้นสูงในสังคมเกาหลี เช่น ราชนิกุล ข้าราชการ เป็นต้น

² ภาษาเกาหลี เป็นคำลงท้ายชื่อคน ใช้กับคนใกล้ชิดที่มีอายุน้อยกว่าหรือฐานะต่ำกว่า

พี่น้องอาบนํ้า กินและนอนหลับ ลูกบ้านหน้าใหม่ยังคงนอนหลับอยู่ข้างๆ คนหน้าเก่าต่อไป มีเพียงการไอในลำคอที่ขัดจังหวะการนอนของเขายู่เป็นระยะ

ยังจินวานแม่บ้านให้ไปเช็กลูกบ้านคนใหม่ว่าตื่นหรือยัง พวกเขาเตรียมอาหารร้อนๆ ไว้สำหรับเขา ซอนจาที่กำลังก้มตัวปอกมันหวานอยู่ที่มุมหนึ่ง ไม่ได้เงยขึ้นมองเวลาแม่ของเธอเดินเข้ามาหรือออกไปจากห้อง ตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วทั้งคู่พูดคุยกันเท่าที่จำเป็น คนงานหญิงไม่รู้ว่าเพราะอะไรซอนจาถึงเจ็บลงกว่าปกติ

บายแก่ๆ พี่น้องตระกูลซ็องตื่นนอน กินอีกรอบ และออกไปที่หมู่บ้านเพื่อซื้อยาสูบก่อนขึ้นเรือ ลูกบ้านกะเย็นยังไม่กลับจากทำงาน บ้านพักจึงสงบเงียบอยู่สองสามชั่วโมง ลมทะเลแทรกผ่านรูที่กระจายอยู่ทั่วกำแพงและรอบบานหน้าต่าง ก่อเป็นกระแสลมพัดในทางเดินสั้นๆ ที่เชื่อมห้องต่างๆ ไว้ด้วยกัน

ยังจินนั่งขัดสมาธิใกล้กับจุดที่อุ่นที่สุดของพื้นปรับความร้อนในห้องเว้าที่ผู้หญิงนอนร่วมกัน เธอกำลังซ่อมกางเกงตัวหนึ่งจากกองกางเกงชำรุดของลูกบ้านที่กองอยู่ครึ่งโหล เสื้อผ้าของพวกเขาไม่ได้ซักบ่อยๆ เพราะมีกันอยู่ไม่กี่ชิ้นและไม่อยากให้ต้องลำบาก

“เดี๋ยวก็กสปรกอีกนั่นแหละ” พัดโชตตัดพ้อ แต่พี่ชายทั้งสองของเขาชอบให้เสื้อผ้าสะอาดอยู่เสมอ หลังจากซักเรียบร้อยแล้ว ยังจินจัดการเย็บปะเท่าที่พอทำได้ อย่างน้อยปีละครั้งเธอจะเปลี่ยนคอปกของเสื้อและเสื้อคลุมที่ซ่อมหรือซักไม่ได้อีกต่อไป เธอผงกหัวสะดุ้งทุกครั้งทีลูกบ้านคนใหม่ไอขึ้นมา เธอพยายามฟังสมาธิไปที่รอยเย็บที่เรียบร้อยมากกว่า ลูกสาวของเธอที่กำลังถูพื้นบ้านพัก พื้นเสื่อน้ำมันสีเหลืองถูกกวาดด้วยไม้กวาดและถูด้วยผ้าขี้ริ้วสะอาดด้วยมือวันละสองครั้ง

ประตูหน้าบ้านเปิดออกซ้าๆ แม่และลูกสาวเงยขึ้นจากงานตรงหน้า พ่อค้าถ่านหินชื่อจุนแวนะมาที่บ้านพักเพื่อเก็บเงิน

ยังจินลุกขึ้นจากพื้นเพื่อต้อนรับ ซอนจาโค้งคำนับอย่างลวกๆ แล้วกลับไปทำงานของเธอต่อ

“เมียเธอสบายดีไหม” ยังจินถาม ภรรยาของเขาต้องใส่ปั้นปูน ทำให้ต้องนอนอยู่กับเตียงบ่อยครั้ง

“เธอตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ ออกไปตลาดเรียบริ่อยแล้วครับ ห้ามผู้หญิงคนไหนไม่ให้หาเงินไม่ได้เลย คุณก็รู้นิสัยแม่คนนี่” จุนกล่าวอย่างภูมิใจ

“เธอนะเป็นผู้ชายที่โชคดีนะ” ยังจินหยิบกระเป๋าสตางค์เพื่อจ่ายเงิน ค่าถ่านหินประจำสัปดาห์

“อาจุมอนี่ ถ้าลูกค้าทุกคนเป็นเหมือนคุณ ผมไม่มีทางอดแน่ คุณจ่ายเงินตรงเวลาเสมอเลย” เขาหัวเราะเบาๆ ด้วยความพอใจ

ยังจินยิ้มตอบ เขาตัดพ้อว่าไม่มีใครจ่ายเงินตรงเวลาอยู่ทุกสัปดาห์ อันที่จริงทุกคนยอมกินให้น้อยลงเพื่อให้มีเงินพอจ่าย ฤดูหนาวหนี้เย็นเยือกเกินกว่าจะไม่ใช่ถ่านหิน พ่อค้าถ่านเจ้าเนื้อยังได้ดื่มชากับกินขนมจากทุกบ้าน ตลอดเส้นทาง เขาไม่มีวันหิวโหย ไม่ว่าปีนั้นจะแร้นแค้นสักแค่ไหน ภรรยาของเขาก็เปิดแผงขายสาหร่ายที่ดีที่สุดในตลาด

“ปลายถนนนี่นะ ไข่ระยา อีแซก³ มันไม่ยอมจ่ายหนี้...”

“อะไรๆ ก็ลำบาก ทุกคนก็มีปัญหาทั้งหมด”

“ใช่ อะไรๆ ก็ลำบากมาก แต่บ้านของคุณก็เต็มไปด้วยลูกค้าที่ยินดีจ่ายเงิน เพราะคุณทำกับข้าวเก่งที่สุดในจังหวัดคยองซัง ศาสนาจารย์คนนั้นพักอยู่กับคุณหรือเปล่า คุณหาที่นอนให้เขาได้ไหม ผมบอกเขาไปว่าจานปลาของคุณอร่อยที่สุดในพูซาน” จุนทำจมูกพุดพิด สงสัยว่าพอมืออะไรให้เขารองท้องก่อนไปบ้านหลังถัดไป แต่เขาไม่ได้กลืนอะไรน่ากิน

ยังจินส่งสายตาไปที่ลูกสาวของเธอ ซอนจาหยุดทำความสะอาด แล้วเดินเข้าครัวเพื่อหาอะไรมาให้พ่อค้าถ่านกิน

“แต่คุณรู้ไหม หม่อมคนนั้นเขารู้เรื่องฝีมือครัวของคุณจากพี่ชายเขาที่เคยพักที่นั่นเมื่อสิบปีก่อน อา พงนี้ความจำดีกว่าหัวใจเสียอีก”

“ศาสนาจารย์หรือ” ยังจินทำหน้าฉงน

---

³ ภาษาเกาหลี เป็นคำลงท้ายเรียกคนในทางไม่ชอบ คล้ายกับคำว่า “ไอ้” ในภาษาไทย เช่น ลีแซก หมายถึง ไอ้ลี

“ก็พ่อหนุ่มมาจากทางเหนือที่ผมเจอเมื่อคืนไง เขาเดินตามหาบ้านไปมา อยู่บนถนน แפקก็ชัก เขาออกจะหรุๆ หน่อย ผมพาเขามาที่บ้านคุณ ตอนแรกก็ว่าจะแวะสักหน่อย แต่ต้องไปส่งของให้โซแซกที่เพิ่งจะหาเงินมาจ่ายได้ หมอนั้นหลบหน้าผมมาเป็นเดือน—”

“โอ้—”

“ช่างเถอะ ผมเล่าเรื่องเมียผมให้ศาสนาจารย์ฟังว่าเธอชอบเจ็บท้อง ว่าเธอทำงานที่แผงหนักแคไหน คุณรู้ไหม เขาบอกว่าเขาจะสวดภาวนาให้เธอ ตอนนั้นเลย แล้วอยู่ๆ เขาก็ล้มหัวลงแล้วหลับตา! โอ้ผมก็ไม่รู้ว่าเชื่อเรื่องการพึมพำที่คนเขาทำกันดีหรือเปล่า แต่ก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เขาเป็นเด็กหนุ่มที่ดูดีทีเดียว คุณว่าไหม เขาออกไปหรือยังนะ ผมควรไปทักทายซะหน่อย”

ซอนจาถือถาดไม้ที่รองถ้วยชาบาร์เลย์ร้อนๆ กับมันหวานหนึ่งในซามมา เสิร์ฟให้เขา พ่อค้าถ่านทิ้งตัวลงนั่งบนฟูกอง แล้วจัดการยัดมันร้อนเข้าปาก เขาละเลียดหัวมันแล้วกลับมาจ้ออีกครั้ง

“แล้วเขานี้ผมถามเมียว่าเป็นไงบ้าง เธอบอกว่าไม่แยเท่าไร แล้วก็ออกไปทำงาน! บางทีบสวดนั้นอาจจะมีของดีอยู่ก็ได้ ฮ่า!—”

“เขาเป็นคา-ทอลิกหรือ” ยังจินไม่ได้ตั้งใจจะพูดตัดบทบ่อยครั้ง แต่ไม่มีทางอื่นที่จะคุยกับจุนที่พูดน้ำไหลไฟดับได้เป็นชั่วโมงๆ สามีของเธอเคยบอกว่าเขาเป็นคนพูดมากเกินไปถ้าเทียบกับผู้ชายด้วยกัน “เป็นนักบวชหรือ”

“ไม่ ไม่ เขาไม่ใช่นักบวช เขาไม่เหมือนพวกนั้น แפקเป็นโปร-เตส-แตนต์ นิกายที่แต่งงานได้ เขากำลังจะไปโอซากะ เมืองที่พี่ชายเขาอยู่ ผมจำไม่ได้ว่าเคยเจอพี่ชายเขา” เขาเคี้ยวต่อไปอย่างเงียบเชียบสลัดกับการจิบชา

ก่อนที่ยังจินจะหันพูดขัด จุนพูดต่อว่า “อีโรอีโตะแซกก็มันยี้ดประเทศของเรา ฮุบเอาที่ดินงามๆ ทั้งข้าวปลา แล้วนี่ยังจะฉกเอาคนหนุ่มสาวของเราไปอีก” เขาถอนหายใจแล้วรับหัวมันต่อ “ผมนะไม่โทษเด็กๆ ที่อยากไปญี่ปุ่นหรอกนะ อยู่ที่นี่ก็ไม่มีหนทางหาเงิน โอ้เรานะก็สาบเกินไป ถ้าผมมีลูกชาย—จุนชะงัก เพราะมันทำให้เขาเศร้าทุกครั้งที่ต้องคิดว่าเขาไม่มีลูกชาย— ผมจะส่งเขาไปฮาวาย เมียผมมีหลานชายหัวดีอยู่คนหนึ่ง ทำงาน

อยู่ในไร่น้ำตาลที่นั่น งานก็หนัก แต่แล้วไง เขาไม่ได้ทำงานให้ไอ้พวก
เวอร์ตะโลนี่ ไม่กี่วันก่อนตอนผมผ่านไปที่ท่าเรือ ไอ้พวกเวอร์นั้นมันพยายาม
บอกผมไม่ให้-

ยังจินหันหน้าไว้ใส่เขาที่พูดจาหยาบคาย บ้านหลังเล็กแค่นี้ สาวๆ ในครัว
และซอนจาก็กำลังถูห้องนอนคงได้ยีนกันหมด แน่หนอนว่าพวกเธอก็เงี้ยวหูฟัง
อยู่ตลอด

“ขอซาเพิ่มหน่อยได้ไหมครับ”

จุนดันถ้ายชอันว่างเปล่าไปทางเธอด้วยสองมือ

“เป็นความผิดของเราเองที่ต้องเสียประเทศนี้ไป ผมรู้” เขาพูดต่อ
“พวกขุนนางชั่วมันหักหลังเรา ไม่มี *ยังบัน* เลยสักตัวที่ใจกล้าพอ”

ทั้งยังจินและซอนจารู้ว่าสองสาวในครัวกำลังขำกันคิกคัก เพราะ
คำสบถของพ่อค้าถ่านที่เหมือนกันทุกสัปดาห์

“ผมอาจจะป็นชาวบ้านธรรมดาๆ แต่ผมก็ตั้งใจทำงานทำการ ไม่มี
ทางที่ผมจะยอมให้พวกญี่ปุ่นมาบงการ” เขาดึงผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดออก
มาจากเสื้อคลุมที่เต็มไปด้วยเขม่าถ่านเพื่อเช็ดน้ำมูก “ไอ้พวกเวอร์ ผมไปติ๊กว่า
ต้องไปส่งของต่อ”

แม่มายบอกให้เขา รอขณะที่เธอหายเข้าไปในครัว ยังจินยื่นมันฝรั่ง
ที่เพิ่งซุดขึ้นมาใหม่ๆ มัดในห่อผ้าให้กับจุน มีมันหนึ่งหัวหลุดจากห่อหล่นกลง
ไปบนพื้น เขากระโจนคว้าไว้และหย่อนลงในกระเป๋าสลึงของเสื้อคลุม “อย่า
ปล่อยให้ของมีค่าสูญหาย”

“ให้เมียของเธอ” ยังจินพูด “ฝากสวัสดิ์เธอด้วยนะ”

“ขอบคุณครับ” จุนสวมรองเท้าอย่างรวดเร็วแล้วจากไป

ยังจินยังคงยืนอยู่ที่ประตูมองเขาเดินห่างออกไป เมื่อเห็นเขาก้าวเข้า
บ้านหลังข้างๆ แล้ว เธอจึงกลับเข้าบ้าน

บ้านรู้สึกโล่งกว่าเก่าเมื่อไม่มีคำพูดอวดดีโหมกระพือ ซอนจាកำลังคลานเข้า
เพื่อเก็บงานถูพื้นโถงทางเดินที่เชื่อมห้องด้านหน้ากับสวนที่เหลือของบ้าน

เธอมีหุ่นแน่นกระชับเหมือนท่อนไม้ขาวซีดถอดแบบมาจากแม่ มีมือที่แข็งแรง และคล่องแคล่ว กล้ามเนื้อแขนกำลังพอดีและคู่ขาที่มีพลัง โครงร่างต้นแบบ มะขามข้อเดียวของเธอถูกสร้างมาเพื่อทำงานหนัก โดยมีความละเอียดอ่อนบนใบหน้าและแขนขาอยู่เพียงเล็กน้อย แต่เธอก็มีรูปลักษณ์ภายนอกที่น่าดึงดูดใจ ออกไปทางหล่อเหลามากกว่างดงาม ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ซอนจาก็โดดเด่นเพราะความกระฉับกระเฉงและกิริยาที่สดใสอยู่เสมอ แม้ลูกบ้านจะเรียงแถวขอเธอเป็นคู่ครองอย่างไม่ลดละ แต่ไม่มีคนไหนได้ใจเธอไปครอง ดวงตาสีดำเป็นประกายราวกับหินแม่น้ำวับวาวที่จัดวางบนพื้นผิวสีเขียวละเอียด เมื่อใดที่เธอหัวเราะ คุณก็อดหัวเราะไปกับเธอไม่ได้ ฮูนี่ พ่อของเธอหลงรักเธอตั้งแต่วันแรกที่ลืมตาดูโลก และตั้งแต่นั้นมา ซอนจาก็รู้ว่าหน้าที่แรกของเธอคือการทำให้อาชีพมีความสุข เมื่อเธอเริ่มเดินได้เอง เธอก็ตามเขาต้อยๆ เหมือนสัตว์เลี้ยงผู้ซื้อสัตว์ แม้ว่าเธอจะชื่นชอบแม่ของเธอเช่นกัน แต่หลังพ่อของเธอจากไป ซอนจาก็เปลี่ยนจากเด็กหญิงที่ร่าเริงแจ่มใสเป็นหญิงสาวที่มีนิสัยชอบครุ่นคิด

ไม่มีใครในสามพี่น้องซึ่งที่มีเงินพอจะออกเรือน แต่คมโปที่คนโตเคยพูดหลายครั้งว่าซอนจจะเป็นภรรยาที่ดีให้กับชายที่คิดการใหญ่ พัดโซก็ชอบเธออยู่เหมือนกัน แต่ก็ทำให้รักแบบที่สะใจ แม้ว่าเธอจะมีอายุสิบหกปีเท่ากับเขาก็ตาม ถ้าจะมีใครในสามคนแต่งงานก็คงไม่พ้นคมโปพี่ใหญ่ที่จะมีภรรยา ก่อนใครเพื่อน แต่ทั้งหมดนี้ไม่มีความหมายอีกต่อไป อนาคตอันสดใสของซอนจาเพิ่งจะดับวูบลง เธอตั้งท้องกับพ่อของเด็กที่ไม่อาจแต่งงานกับเธอได้ ซอนจาสารภาพกับแม่ของเธอเมื่อสัปดาห์ก่อน แน่หนอนว่ายังไม่มีใครรู้เรื่องนี้

“อาจุมอนนี่ อาจุมอนนี่!” คนงานหญิงผู้พี่ที่ครีตร้องมาจากหน้าบ้านที่เป็นห้องนอนของลูกบ้าน ยังจินตนาการไปทีนั้น ซอนจาทิ้งผ้าซั้วแล้วตามเธอไป

“มีเลือด! บนหมอน! เหงื่อโชกเต็มตัวเลยล่ะ!”

พุกฮึสุดหายใจลึกเพื่อเรียกสติ เธอไม่ใช่คนที่ชอบทำเสียงดังและไม่อยากทำให้คนอื่นต้องตื่นตระหนก แต่เธอไม่รู้จริงๆ ว่าลูกบ้านคนนี้ตายแล้วหรือกำลังจะสิ้นใจ เธอเองก็กลัวเกินกว่าจะเข้าไปใกล้

ทุกคนเงียบริบอยู่ชั่วขณะ จนกระทั่งยังจินบอกให้คนงานออกไปรออยู่ที่ประตูหน้าห้อง

“หนูว่า น่าจะเป็นวัณโรค” ซอนจาพูด

ยังจินพยักหน้า สภาพของลูกบ้านทำให้เธอนึกถึงสุนีในช่วงไม่กี่สัปดาห์สุดท้าย

“ไปเรียกหมอยามา” ยังจินสั่งพกฮี แต่เธอเปลี่ยนใจปุบปับ “ไม่ๆ เดี่ยวนะ ฉันอาจต้องใช้เธอ”

อีซึกนอนหลับอยู่บนหมอน หน้าแดง เหงื่อโสมกาย ไม่รับรู้เลยว่ามีคนกำลังจ้องมองอยู่ ทกฮีผู้นี้เองเพิ่งจะตามมาจากริ้ว เธออ้าปากร้องเสียงดังจนพี่สาวต้องรีบทำให้หุบปาก ตอนที่อยู่บ้านคนนั้นมาถึงเมื่อคืนก่อนหน้าตาดูซีดเหมือนซี้เถ้า แต่แสงตอนกลางวันเผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาของเขาเป็นสีเทา เหมือนน้ำฝนซู่ๆ ที่เก็บอยู่ในโถ หมอนของเขาเต็มไปด้วยเลือดเป็นจุดๆ จากการไอ

“ออม⁴—” ยังจินอุทาน ทั้งตกใจและกระวนกระวาย “พวกเราต้องย้ายเขาออกไปตอนนี้เลย เดี่ยวคนอื่นจะติดเชื้อ ทกฮียา เขาอยู่ที่อยู่ในห้องเก็บของออกมาให้หมด รีบเลยนะ” เธอจะย้ายเขาไปที่ห้องเก็บของ ที่ที่สามีของเธอเคยนอนชมตอนป่วย แต่คงจะทุลักทุเลน้อยกว่ามากถ้าเขาพอจะลุกเดินไปหลังบ้านได้เอง ไม่ใช่ให้เธอย้ายร่างของเขาด้วยแรงตัวเอง

ยังจินดึงมุมของพูกนอนเพื่อปลุกให้เขาตื่น

“บาทหลวงแพ้กคะ คุณคะ!” ยังจินเขย่าต้นแขน “คุณ!”

ในที่สุดอีซึกก็ลืมตา เขาจำไม่ได้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ในความฝันเขาอยู่ที่บ้าน นั่งพักอยู่ใกล้กับสวนแอปเปิลที่เต็มไปด้วยดอกสีขาวสะพรั่ง เมื่อได้สติถึงรู้ว่าเป็นเจ้าของบ้านพักนั่นเอง

“ทุกอย่างเรียบร้อยไหมครับ”

“คุณเป็นวัณโรคใช่ไหมคะ” ยังจินสอบถาม เขาต้องรู้อยู่แล้วเป็นแน่ เขาสำยหน้า

⁴ ภาษาเกาหลี เป็นคำอุทานแสดงความตกใจ

“ไม่นะครับ ผมเคยเป็นเมื่อสองปีก่อน แต่ก็ไม่มีอาการมาตั้งแต่นั้น” อีซั๊กตะแคงหัว เขาสัมผัสได้ถึงเหงื่อที่เกาะอยู่ตามไรผม ก่อนจะเงยหน้าขึ้น และรู้สึกถึงศีรษะที่หนักกว่าปกติ

“โอ ผมรู้สึก” เขาพูดหลังจากเหลือบเห็นจุดสีแดงเปรอะอยู่บนหมอน “ผมขออภัยจริงๆ ครับ ผมคงไม่มาที่นี่ถ้าผมรู้ว่าจะทำให้คุณเดือดร้อน ผมควรจะไป ผมไม่อยากให้คุณเสียดาย” อีซั๊กหลับตาลงเพราะเขารู้สึกอ่อนเพลียอย่างมาก อีซั๊กป่วยออกๆ แอดๆ มาตลอดชีวิต วัณโรคครั้งนี้เป็นเพียงหนึ่งในอีกหลายความเจ็บป่วยที่เขาต้องทนทรมาน พ่อแม่และหมอของเขาไม่อยากให้เขาเดินทางไปโอซากะ มีเพียงแคโยเซบพี่ชายที่คิดว่าเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเขา อากาศที่โอซากะอบอุ่นกว่าที่พยองยง อีกอย่างเขารู้ว่าอีซั๊กไม่อยากถูกมองว่าเป็นคนอ่อนแออย่างที่คนอื่นตีตรามาเกือบทั้งชีวิต

“ผมควรกลับบ้าน” อีซั๊กพูด เขายังคงหลับตา

“คุณจะตายอยู่บนรถไฟ คุณจะทรุดลง ไม่ใช่ทุเลาลงนะซี คุณพอจะลุกขึ้นนั่งได้ไหมคะ” ยังจินถามเขา

อีซั๊กลุกขึ้นนั่งพึ่งกำแพงที่เย็นเยือก เขารู้สึกเหนื่อยล้ามาตลอดการเดินทาง แต่ตอนนี้เขารู้สึกราวกับมีหมึกกำลังออกแรงต้านเขาไว้ อีซั๊กหยุดพักหายใจ เขาหันไปทางกำแพงเพื่อใจจนหยุดเลือดกระเด็นไปติดที่กำแพง

“คุณต้องพักอยู่ที่นั่นจนกว่าจะหายดี” ยังจินพูด

เธอกับซอนจาหันมองหน้ากัน ย้อนกลับไปตอนฮุนนี่ ทั้งสองไม่ได้ติดโรคล้มป่วย แต่คนงานหญิงอีกสองคนไม่ได้อยู่ที่นั่น ณ ตอนนั้น อีกทั้งลูกบ้านยังต้องได้รับการป้องกันอยู่ดี

ยังจินมองหน้าเขา “คุณพอจะเดินไปที่ห้องข้างหลังใกล้ๆ นี้ได้ไหมคะ เราจำเป็นต้องแยกคุณออกจากคนอื่นๆ”

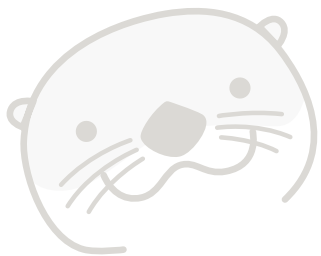
อีซั๊กพยายามยันตัวลุกขึ้นยืนแต่ไม่สำเร็จ ยังจินพยักหน้า เธอวานทกฮีให้ไปตามหมอ ยา ส่วนทกฮีให้กลับไปที่ครัวเพื่อเตรียมอาหารเย็นให้ลูกบ้าน

ยังจินพยุงเขานอนลงบนพูก เธอค่อยๆ ดึงที่นอนไปทางห้องเก็บของอย่างช้าๆ แบบเดียวกับที่เธอย้ายสามีของเธอเมื่อสามปีก่อน

ปาจิงโกะ

อีซึกฟิมพ่า “ผมไม่มีเจตนาจะทำให้คุณเดือดร้อน”

ชายหนุ่มทรمانตัวเองด้วยปรารถนาจะได้เห็นโลกกว้างนอกบ้านเกิด และหลอกตัวเองว่าแข็งแรงพอจะเดินทางไปไอซากะ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าไม่มีทางหายขาดจากความป่วยไข้ หากเขาเป็นต้นเหตุให้คนที่เข้าใกล้ต้องพลอยติดโรคร้าย ความตายที่เกิดขึ้นก็ถือเป็นความรับผิดชอบของเขา ถ้าเขาจำต้องตายจาก ก็หวังให้ตายเสียเร็วไว เพื่อรักษาไว้ซึ่งผู้บริสุทธิ์

ทดลองอ่าน